

Tereza Noemi Havlíčková
Pěstounská rodina z pohledu biologických dětí
Posudek oponenta diplomní práce

Aktuální téma náhradní rodinné péče je v práci pojato netradičním způsobem – jako viděné prisma z osobních zkušeností vlastních dětí, tedy „sourozenců dětí v pěstounské péči. Impulsem ke zpracování tohoto tématu je osobní zkušenost autorky, jež prožila své dětství ve velké pěstounské rodině se čtyřmi dětmi přijatými jejími rodiči – trvalými pěstouny. Hned na počátku rád konstatuji, že se autorce podařilo vyvážit a skloubit obě roviny – psychologického výzkumu a osobní zkušenosti v podobě, v níž se obě složky navzájem posilují a obohacují.

V literárně přehledové části autorka standardním, zdařilým způsobem uvádí problematiku náhradní rodinné péče v jejím dějinném vývoji se zvláštním zaměřením na vývoj v našem kulturně – politickém prostoru a tradice. Přibližuje přehledně a jasně různé formy péče o děti bez vlastní funkční rodiny a typy náhradní rodinné péče.. Srovnává podobu pěstounské péče v několika dalších zemích. Podává psychologické charakteristiky pěstounů, přijatých dětí, vlastních (biologických) dětí i vztahů mezi sourozenci v rodině s přihlédnutím k sourozenecké konstelaci. Vytýčuje psychické potřeby dětí a důsledky jejich dlouhodobé naplněnosti (psychické deprivace). Jako bezprostřední přípravu pro empirickou část práce se koncentruje na otázky prožívání pěstounské péče biologickými dětmi. Shrnuje tu dostupné výzkumy naše i zahraniční a připravuje si tak půdu k stanovení vlastních hypotéz.. Nálezy člení podle časových stádií proměny struktury rodiny, a to před příchodem pěstounského dítěte do rodiny a dále v době změn v rodině bezprostředně po příchodu dítěte. Podává přehled o dynamice dělby vlastních i nevlastních dětí pěstounů, pokud jde o sdílení času, pozornosti a vlastnictví. Všimá si, že zejména v případě postižených dětí v pěstounské péči věnují pěstouni ve zvýšené míře čas těmto dětem ve srovnání s dětmi vlastními. Poukazuje na výzkumy, jež zdůrazňují, že pěstouni mají na tuto okolnost brát citlivý ohled a věnovat pozornost v dostatečné míře i dětem vlastním. Ty bývají vystaveny ze strany rodičů (a pěstounů v jedné osobě) i náročnějším morálním a výchovným očekáváním. Tato úvodní část práce je psána s důvěrnou znalostí výzkumných prací i s jejich kritickým hodnocením.

V empirické části práce připravila autorka dotazník o 36 otázkách doplněný v kvalitativní části výzkumu o polostrukturovaný rozhovor. Dotazník ověřila v pilotní studii. Formulovala řadu hypotéz (možná až příliš). Do výzkumné skupiny zahrnula respondenty

získané přes internet – vlastní děti svých rodičů – pěstounů ve věku 15 – 25 let s aspoň jedním pěstounským sourozencem. Nakonec se jí podařilo získat 55 respondentů. Odpovědi analyzuje kvantitativně adekvátními statistickými prostředky. 11respondety se autorka podrobněji zabývá v kvalitativní části práce.. Přiměřeným způsobem prezentuje výsledky (též graficky), týkající se jednotlivých částí dotazníku. Dokládá pak platnost či zamítnutí svých 25 hypotéz., výsledky podrobuje kritickému komentáři a diskusi. Předkládané závěry, ať odpovídají očekáváním či nikoli, věcně podrobuje autorka konfrontaci s dosud dostupnými poznatky.

Z formálního hlediska je práce psána srozumitelně, v dobré a přehledné úpravě. Nejsm si toliko úplně jist z hlediska aktuálně platných pravopisných pravidel, ale přece jen bych dal přednost ve shodě podmětu „děti“ a přísudku tvrdému „v“.

Práce je doplněna obsáhlým seznamem užití literatury naší i zahraniční a v příloze je uveden mj. jak dotazník, tak otázky rozhovoru a přepisy rozhovorů s jednotlivými probandy.

Práci považuji za velmi zdařilou, hodnotím ji známkou výborně.

13.5.2014

PhDr. Jaroslav Šturma

Tereza Noemi Havlíčková
Pěstounská rodina z pohledu biologických dětí
Posudek oponenta diplomní práce

Aktuální téma náhradní rodinné péče je v práci pojato netradičním způsobem – jako viděné prisma z osobních zkušeností vlastních dětí, tedy „sourozenců dětí v pěstounské péči. Impulsem ke zpracování tohoto tématu je osobní zkušenost autorky, jež prožila své dětství ve velké pěstounské rodině se čtyřmi dětmi přijatými jejími rodiči – trvalými pěstouny. Hned na počátku rád konstatuji, že se autorce podařilo vyvážit a skloubit obě roviny – psychologického výzkumu a osobní zkušenosti v podobě, v níž se obě složky navzájem posilují a obohacují.

V literárně přehledové části autorka standardním, zdařilým způsobem uvádí problematiku náhradní rodinné péče v jejím dějinném vývoji se zvláštním zaměřením na vývoj v našem kulturně – politickém prostoru a tradice. Přibližuje přehledně a jasně různé formy péče o děti bez vlastní funkční rodiny a typy náhradní rodinné péče.. Srovnává podobu pěstounské péče v několika dalších zemích. Podává psychologické charakteristiky pěstounů, přijatých dětí, vlastních (biologických) dětí i vztahů mezi sourozenci v rodině s přihlédnutím k sourozenecké konstelaci. Vytýčuje psychické potřeby dětí a důsledky jejich dlouhodobé naplněnosti (psychické deprivace). Jako bezprostřední přípravu pro empirickou část práce se koncentruje na otázky prožívání pěstounské péče biologickými dětmi. Shrnuje tu dostupné výzkumy naše i zahraniční a připravuje si tak půdu k stanovení vlastních hypotéz.. Nálezy člení podle časových stádií proměny struktury rodiny, a to před příchodem pěstounského dítěte do rodiny a dále v době změn v rodině bezprostředně po příchodu dítěte. Podává přehled o dynamice dělby vlastních i nevlastních dětí pěstounů, pokud jde o sdílení času, pozornosti a vlastnictví. Všimá si, že zejména v případě postižených dětí v pěstounské péči věnují pěstouni ve zvýšené míře čas těmto dětem ve srovnání s dětmi vlastními. Poukazuje na výzkumy, jež zdůrazňují, že pěstouni mají na tuto okolnost brát citlivý ohled a věnovat pozornost v dostatečné míře i dětem vlastním. Ty bývají vystaveny ze strany rodičů (a pěstounů v jedné osobě) i náročnějším morálním a výchovným očekáváním. Tato úvodní část práce je psána s důvěrnou znalostí výzkumných prací i s jejich kritickým hodnocením.

V empirické části práce připravila autorka dotazník o 36 otázkách doplněný v kvalitativní části výzkumu o polostrukturovaný rozhovor. Dotazník ověřila v pilotní studii. Formulovala řadu hypotéz (možná až příliš). Do výzkumné skupiny zahrnula respondenty

získané přes internet – vlastní děti svých rodičů – pěstounů ve věku 15 – 25 let s aspoň jedním pěstounským sourozencem. Nakonec se jí podařilo získat 55 respondentů. Odpovědi analyzuje kvantitativně adekvátními statistickými prostředky. 11respondety se autorka podrobněji zabývá v kvalitativní části práce.. Přiměřeným způsobem prezentuje výsledky (též graficky), týkající se jednotlivých částí dotazníku. Dokládá pak platnost či zamítnutí svých 25 hypotéz., výsledky podrobuje kritickému komentáři a diskusi. Předkládané závěry, ať odpovídají očekáváním či nikoli, věcně podrobuje autorka konfrontaci s dosud dostupnými poznatky.

Z formálního hlediska je práce psána srozumitelně, v dobré a přehledné úpravě. Nejsm si toliko úplně jist z hlediska aktuálně platných pravopisných pravidel, ale přece jen bych dal přednost ve shodě podmětu „děti“ a přísudku tvrdému „v“.

Práce je doplněna obsáhlým seznamem užití literatury naší i zahraniční a v příloze je uveden mj. jak dotazník, tak otázky rozhovoru a přepisy rozhovorů s jednotlivými probandy.

Práci považuji za velmi zdařilou, hodnotím ji známkou výborně.

13.5.2014

PhDr. Jaroslav Šturma

Tereza Noemi Havlíčková
Pěstounská rodina z pohledu biologických dětí
Posudek oponenta diplomní práce

Aktuální téma náhradní rodinné péče je v práci pojato netradičním způsobem – jako viděné prisma z osobních zkušeností vlastních dětí, tedy „sourozenců dětí v pěstounské péči. Impulsem ke zpracování tohoto tématu je osobní zkušenost autorky, jež prožila své dětství ve velké pěstounské rodině se čtyřmi dětmi přijatými jejími rodiči – trvalými pěstouny. Hned na počátku rád konstatuji, že se autorce podařilo vyvážit a skloubit obě roviny – psychologického výzkumu a osobní zkušenosti v podobě, v níž se obě složky navzájem posilují a obohacují.

V literárně přehledové části autorka standardním, zdařilým způsobem uvádí problematiku náhradní rodinné péče v jejím dějinném vývoji se zvláštním zaměřením na vývoj v našem kulturně – politickém prostoru a tradice. Přibližuje přehledně a jasně různé formy péče o děti bez vlastní funkční rodiny a typy náhradní rodinné péče.. Srovnává podobu pěstounské péče v několika dalších zemích. Podává psychologické charakteristiky pěstounů, přijatých dětí, vlastních (biologických) dětí i vztahů mezi sourozenci v rodině s přihlédnutím k sourozenecké konstelaci. Vytýčuje psychické potřeby dětí a důsledky jejich dlouhodobé naplněnosti (psychické deprivace). Jako bezprostřední přípravu pro empirickou část práce se koncentruje na otázky prožívání pěstounské péče biologickými dětmi. Shrnuje tu dostupné výzkumy naše i zahraniční a připravuje si tak půdu k stanovení vlastních hypotéz.. Nálezy člení podle časových stádií proměny struktury rodiny, a to před příchodem pěstounského dítěte do rodiny a dále v době změn v rodině bezprostředně po příchodu dítěte. Podává přehled o dynamice dělby vlastních i nevlastních dětí pěstounů, pokud jde o sdílení času, pozornosti a vlastnictví. Všimá si, že zejména v případě postižených dětí v pěstounské péči věnují pěstouni ve zvýšené míře čas těmto dětem ve srovnání s dětmi vlastními. Poukazuje na výzkumy, jež zdůrazňují, že pěstouni mají na tuto okolnost brát citlivý ohled a věnovat pozornost v dostatečné míře i dětem vlastním. Ty bývají vystaveny ze strany rodičů (a pěstounů v jedné osobě) i náročnějším morálním a výchovným očekáváním. Tato úvodní část práce je psána s důvěrnou znalostí výzkumných prací i s jejich kritickým hodnocením.

V empirické části práce připravila autorka dotazník o 36 otázkách doplněný v kvalitativní části výzkumu o polostrukturovaný rozhovor. Dotazník ověřila v pilotní studii. Formulovala řadu hypotéz (možná až příliš). Do výzkumné skupiny zahrnula respondenty

získané přes internet – vlastní děti svých rodičů – pěstounů ve věku 15 – 25 let s aspoň jedním pěstounským sourozencem. Nakonec se jí podařilo získat 55 respondentů. Odpovědi analyzuje kvantitativně adekvátními statistickými prostředky. 11respondety se autorka podrobněji zabývá v kvalitativní části práce.. Přiměřeným způsobem prezentuje výsledky (též graficky), týkající se jednotlivých částí dotazníku. Dokládá pak platnost či zamítnutí svých 25 hypotéz., výsledky podrobuje kritickému komentáři a diskusi. Předkládané závěry, ať odpovídají očekáváním či nikoli, věcně podrobuje autorka konfrontaci s dosud dostupnými poznatky.

Z formálního hlediska je práce psána srozumitelně, v dobré a přehledné úpravě. Nejsm si toliko úplně jist z hlediska aktuálně platných pravopisných pravidel, ale přece jen bych dal přednost ve shodě podmětu „děti“ a přísudku tvrdému „v“.

Práce je doplněna obsáhlým seznamem užití literatury naší i zahraniční a v příloze je uveden mj. jak dotazník, tak otázky rozhovoru a přepisy rozhovorů s jednotlivými probandy.

Práci považuji za velmi zdařilou, hodnotím ji známkou výborně.

13.5.2014

PhDr. Jaroslav Šturma